

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 494/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 5Sf/23/2023 zo 4. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu sp. zn. 5Sf/23/2023 zo 4. apríla 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť správne súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa všeobecnou správnu žalobou podanou správne súdu 28. júla 2023 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky potvrdzujúceho rozhodnutie daňového úradu, ktorý jej vyrubil rozdiel na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie apríl 2014 vo výške 105 786,90 eur [z uznesenia správneho súdu č. k. 5Sf/23/2023-124 zo 4. apríla 2024 priloženého k ústavnej sťažnosti pritom vyplýva, že podaná správna žaloba sa týka rozhodnutia žalovaného potvrdzujúceho rozhodnutie daňového úradu o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2015 (daň určená podľa pomôcok) v sume 35 566,71 eur, pozn.]. Zároveň podala návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, ktorý odôvodnila dlhodobým pôsobením na trhu, počtom takmer 50 zamestnancov a závislosťou mnohých dodávateľov a odberateľov. Zdôraznila svoju účasť na verejnom obstarávaní s tým, že výkonom rozhodnutia jej hrozia odstúpenie od zmluvy a následná nemožnosť plniť si svoje záväzky. Daňová exekúcia by ohrozila jej bežný

chod a existenciu, keďže by došlo k druhej platobnej neschopnosti, strate obchodných partnerov a znemožneniu ďalšej spolupráce s peňažnými ústavmi. K návrhu priložila daňové priznanie, účtovnú závierku a kúpnu zmluvu.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky zamietol podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). Zdôraznil výnimočný charakter priznania odkladného účinku správnej žaloby z dôvodu prelomenia právnych účinkov právoplatného rozhodnutia a zásahu do princípu právnej istoty a aj nutnosť preukázania hrozby závažnej ujmy ako osobitnej náležitosti návrhu. Poukázal na to, že dôkazné bremeno je na sťažovateľke, ktorá má preukázať konkrétne dôsledky zásahu do jej práv. Sťažovateľka však neuviedla žiadne konkrétne dôvody a nepredložila ani žiadne dôkazy o tom, že okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia môže dôjsť k nenapraviteľnej ujme. Sumu rozdielu dane správny súd posudzoval v kontexte daňového priznania a účtovnej závierky, podľa ktorých mala sťažovateľka okrem iného tržby za rok 2022 vo výške 5,32 milióna eur. Z dostupných zdrojov tiež konštatoval, že jej majetková situácia bola podobná aj v bezprostredne predchádzajúcich rokoch. Finančná situácia sťažovateľky tak nenasvedčovala tomu, že by jej mala hroziť likvidácia.

4. Správny súd zároveň zdôraznil, že rozhodnutie o priznaní odkladného účinku správnej žalobe nezbavuje sťažovateľku povinnosti zaplata daňových pohľadávok. Podľa správneho súdu návrh na priznanie odkladného účinku nemôže obstať, pokiaľ je založený len na skutočnostiach, ktoré môžu nastať len eventuálne. Zároveň nepovažoval za preukázanú absenciu rozporu s verejným záujmom, ktorý v tomto prípade predstavuje verejný záujem na včasnom a riadnom výbere daní.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] argumentuje, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podmienok priznania odkladného účinku správnej žaloby. Záver, že nepreukázala hrozbu závažnej ujmy, považuje za rozporný s obsahom jej návrhu, žaloby a administratívneho spisu. Podľa sťažovateľky bolo preukázané, že na odloženie výkonu rozhodnutia boli naplnené všetky zákonné požiadavky, najmä hrozba vážnych nenapraviteľných následkov. To vyplýva z jej obratu, príjmov, daňového a odvodového zaťaženia pri porovnaní s výškou daňového nedoplatku. Tým bola preukázaná priama hrozba, keďže následky daňovej exekúcie by boli oveľa závažnejšie ako právna istota nastolená právoplatným rozhodnutím. Okamžitý výkon rozhodnutia by pre ňu mal likvidačný charakter. Sťažovateľka napokon poukázala aj na neodôvodnené rozdiely v rozhodovaní, keď v iných konaniach bol jej žalobám v totožných veciach a s totožným odôvodnením priznaný odkladný účinok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením správneho súdu. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym záverom, že

nepreukázala (neosvedčila) zákonné podmienky na vyhovie jej návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného, proti ktorému podala všeobecnú správnu žalobu.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

8. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba vychádzať z toho, že rozhodnutie o odkladnom účinku správnej žaloby nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné (III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020). Posúdenie splnenia podmienok priznania odkladného účinku správnej žaloby je vecou správneho súdu. K prieskumu splnenia týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Môže posúdiť len to, či má rozhodnutie o odkladnom účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle, najmä či je náležite odôvodnené (I. ÚS 346/2017). Aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu (I. ÚS 295/2021).

9. Napadnuté uznesenie je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné. Správny súd sa pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky nedopustil svojvôle, pretože vychádzal zo zákonnej úpravy priznania odkladného účinku správnej žalobe a v súvislosti s tým sa náležite zaoberal tvrdeniami sťažovateľky o hrozbe vzniku ujmy, ktorú jej má spôsobiť rozhodnutie žalovaného. Napadnuté uznesenie správny súd zároveň dostatočne odôvodnil, keď zreteľne uviedol, že predpokladom vyhovie návrhu nie je len tvrdenie o vzniku ujmy, ale aj jej riadne preukázanie (osvedčenie), keď len potenciálna ujma nepostačuje. Pri dôvode podľa § 185 písm. a) SSP by mal žalobca dostatočne vymedziť aj konkrétny dôvod a skutkové okolnosti s ním spojené, keďže od tohto vymedzenia závisí aj rozhodnutie správneho súdu a rozsah jeho odôvodnenia. Práve to sťažovateľka nepreukázala, keď návrh nepodporila dôkazmi na preukázanie hrozby závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, a preto za zjavne mylný nemožno považovať záver správneho súdu v napadnutom uznesení, že sťažovateľkou popísaná ujma sa javí ako hypotetická.

10. Záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovie návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe je preto potrebné považovať za ústavne akceptovateľný. Napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Okrem toho sťažovateľke nič nebráni podať nový návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby a relevantne preukázať existenciu skutočností, ktoré predstavujú reálnu hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ku ktorým by došlo okamžitým výkonom rozhodnutia žalovaného. K námietke rozdielnosti rozhodovacej činnosti správnych súdov je nutné uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je zjednocovať právne názory správnych súdov v otázke miery potrebnej na priznanie odkladného účinku správnej žaloby.

11. Námietky sťažovateľky v ústavnej sťažnosti takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia správneho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

12. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje ústavný súd za potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [„*hard core of public authority prerogatives*“ (porovnaj Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 6. 2001, body 24 a 31)]. Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné (m. m. napr. III. ÚS 392/2021, IV. ÚS 341/2023, IV. ÚS 362/2023).

13. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti a predmet rozhodovania správneho súdu ústavný súd konštatuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru na prípad sťažovateľky *ratione materiae* nemožno aplikovať, keďže zo strany správcu dane nedošlo k uloženiu daňovej sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol o odmietnutí ústavnej sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre neaplikovateľnosť predmetného ustanovenia dohovoru (m. m. napr. III. ÚS 392/2021, IV. ÚS 341/2023, IV. ÚS 362/2023).

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu